

İyiliğin Özü ve Hakikat Değişmez

İyiliğin ve hakikatin özü değişmezdir. Değişen insanın algılarıdır. İdrakidir. Okuma tarzıdır. Yanlış analizleridir. Tecrübesidir. Derinliği ve sığılıdır. Toyluğu ve tokluğudur.

Bir insanda yaşam ve benlik algısı geliştikçe, dönüştükçe, iyiliğe ve hakikate bakışı da, o oranda değişir. Değerlendirme sistemi ve kapasitesi de, pozitif yönde evrilme yaşar.

Evet, mevkiler, makamlar, yetenekler, beceriler, roller farklı farklı olsa da, hayat bir bütündür. **“İnsan onuru”** bu bütünlüğün özünü ifade eder. Bu ifade de hiçbir üstünlük yok eşitlik esastır. Bu eşitlikte kadın ve erkek ayrımı da yoktur. Kutsal olan insan onuru vardır. **Esas olan insan onurunun zarar görmemesi ve hiçbir şekilde mağdur edilmemesidir. Değer görmesidir. Gayri insani yaklaşımlarla bu onurun ezilmemesi ve sömürülmemesidir.**

Süryani felsefesinin tanınmış üstatlarından Malfono Bardaysan (+ 222) şöyle yazar: **“İyilik insanın doğasıdır. Kötülük ise anomalidir.”**

Gelişmemiş zihinler, tahminler ve sanrılar nedeniyle değerlendirmelerini daha çok dar kalıplara ve dar algılara göre yapar. Oysa doğruyu bulmak, yerleşik algıların ve kalıpların ötesinde hakiki bilgiye dayanan, bağdaştırıcı bütüncül yaklaşımlarla bir değerlendirme ve yorum yapmayı gerektirir. Bütüncül bakış bunu zorunlu kılar. Bu bakış samimi olunca, hakikat olduğu gibi görünür ve özveri ruhundan türeyen hizmet (veya emek) daha rahat anlaşılır.

Zira niyet, söylem ve eylem haline bürünen her türlü negatif tutum (yani kötülük) yaşam yolundan (özden veya sevgiden) sapmaktan başka bir şey değildir.

Bireysel düşünceyi kuşatan olumsuzluk önyargısı ve doğrulama önyargısı veya doğrulama yanılığısı nedeniyle özverili bir ruhun yaptığı iyiliğin ve hizmetin bütün çıplaklığıyla görülmesi ve anlaşılması, içsel dünyadaki algılarla ve yaklaşımlarla doğru orantılıdır.

Bu nedenle bilgi, algı, idrak, deneyim eksikliğiyle ve olumsuz koşullanmayla yapılan yetersiz okumalardan ötürü özdeşleşme ruhu ve o ruhun özverisi çoğu kez yanlış değerlendirilir. Çünkü o samimi ve tutarlı ruha sahip insan, başkalarında bulunmayan farklı iç görü ve güdülere sahiptir. Diğerlerine göre o kalben, ruhen ve zihnen farklılaşmıştır. Samimi niyetiyle o insanın olduğu gibi anlaşılması kolay değildir. Göreceli olan bu durum, zaman ve sabır gerektirir.

Lao Tzu (MÖ: 6. yüzyıl) der ki, **“İnsanların en büyük hatası, başkalarının tarlalarındaki otları ayıklamaya gitmek için kendi tarlalarını terk etmeleridir.”**

Çağdaş yazar Robin Sharma da bu içsel hali şöyle açıklar: **"Bazı insanları vicdanları yönetir, bazılarını egoları ve bazılarını da gururları. Vicdan süründürür, ego kör eder, gurursa yalnız bırakır."**

Bilindiği üzere, fanilik, doğurganlık döngüsü açısından gereklidir. Hatta olmazsa olmazdır. Yoksa her şey donuklaşırdı. Hayatın sürekliliği kısırlaşır. Fanilik, insanlığı ayakta tutar. Bu gerçeği sindiremeyenler, çamura saplanmış bir tekerleğe benzerler. Gaza ne kadar basarsa basınlar sadece patinaj yaparlar. Boşa çırpınıp durmakla kalmazlar, çaresizlik çukurunu da derinleştirirler.

Faniliği akılda tutanlar ise, iyiliği ve katma değeri çoğaltmanın önemini unutmayan kişilerdir. Çünkü iyilik özü itibarıyla ilahidir. Kaynağı bakımından sonsuzdur, eskimez, kaybolmaz, ölmez. İyi ve üretken insan da öyledir. Cismi ölse bile ismi ölmez. Silinmez mürekkeple yaşam defterine

yazılır. O isim dünyada unutulsa da, iyilik/yaşam defterinde (ilahi hafızada) sonsuza dek saklanır. O hafıza öyle bir hafıza ki, ne unuttur, ne de yanılır.

Denildiği üzere; **“Gerçeği susturup yeraltına gömseniz bile, muhakkak dirilecek, canlanacak ve büyüyecektir.”**

Yusuf Beđtaş